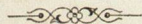

А Богданъ си ѿ думаше:
 „Не бой ся, либи Тодоро!
 До де ꙗ Богданъ при тебе
 Со седумдесетъ кабуре
 Со седумдесетъ и седемъ.“
 Послушала го Тодора,
 Викнала мома, запяла
 Тая ми песенъ юнашка,
 Де-то два гласа износи,
 А на четири доноси.
 Ка бѣ ꙗ зачулъ Никола
 Никола младъ арамя,
 А той ꙗ позна по глас-а,
 Та па ги прѣко пресрешна
 Со седумдесетъ дружина.
 Ка бѣ ги виделъ младъ Богданъ,
 Кабуръ следъ кабуръ врѣгаше,
 Юнакъ следъ юнакъ падаха;
 Па си г' истрепала младъ Богданъ

До седумдесе юнаци,
 Та го бѣ осталъ Никола.
 Па сѣ ся два-та бориле,
 Та са три дни бориле
 До три дни, и три нощи.
 Богданъ Тодори думаше:
 „Либе, хубава Тодоро!
 Не седи, либе, та гледай;
 На кому-годе поможи,
 Кой-годе да си надвѣ.“
 Тя брѣжна въ десни джепове,
 Извади влашко ноженце,
 Богдану ючкуръ преряза,
 Да му надвѣ Никола,
 Да си ꙗ земе Тодора.
 Богдану господъ помогна,
 Изъ врѣхъ го глава издигна,
 Та го въ земя-та закара.

162.

Стумница невѣста.

Дзидъ ми дзидале деветъ майстори
 Деветъ майстори до деветъ брака,
 Денѣ дзидале ноке падало;
 Сѣ обложили деветъ майстори,
 Кой ке ми до'ить рано со ручекъ,
 Мие него темель да го кла'име.
 На вечеръ 'си-те дома пойдо'а,
 И си каза'а на свой невести;
 Мано Маноле младо майсторче,
 То'а не каза своѣ невестѣ.
 Рано ранила Струмна девойка,
 Рано ранила ручегъ зготвила,
 И имъ отнесла найрано ручегъ.
 Кога ꙗ виде младо Маноле,
 На час-отъ викна той да си плачить.